

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 7C/243/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112233471
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Dúbravková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2014:5112233471.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina, v konaní pred samosudkyňou JUDr. Gabrielou Dúbravkovou, v právnej veci navrhovateľa: L.Ľ., U..G..C., so sídlom L. D. Č.. XX, XXX XX X., N.: XX XXX XXX, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: U. G. - T. U. U., Ž. B. XX, X., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd zamietá.

Súd návrh navrhovateľa na zaplatenie majetkovej škody vo výške 175 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 497,88 Eur zamietá.

Odporcovi súd náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.09.2012 domáhal súdneho výroku, v ktorom by súd v návrhu označeného odporcu zaviazal na zaplatenie z titulu majetkovej škody sumu 175 Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 497,88 Eur, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Žilina. Svoj návrh skutkovo odôvodňoval tým, že ako oprávnený subjekt v exekučnom konaní navrhol písomným podaním, a to postupom podľa ust. § 38 a nasl. Exekučného poriadku zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúciu navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.: 5700143 džníkom Y. T.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 16162/2011. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní jeho pohľadávky efektívne a účinne, predložil jeho návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému okresnému súdu (Okresný súd Žilina) a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod č.: 5511*015476. Z obavy o právny a faktický osud pohľadávky nútene vymáhanej súdnym exekútorom, ktorému naposledy udelené poverenie na vykonanie exekúcie, spísal dňa 16.09.2010 a podal postupom podľa ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora. Legitímne očakával, že exekučný súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite a teda, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. Toto sa nestalo, a to aj napriek tomu, že podaný návrh spĺňa všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené Exekučným poriadkom, resp. O.s.p. ďalej navrhovateľ v tejto súvislosti poukázal na znenie ust. § 44 ods. 7 Exekučného poriadku účinného od 01.09.2005 a ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku účinného od 01.12.2006. Podľa týchto ustanovení je založené povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora do 30 dní

od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Opísaný postup exekučného súdu tak hodnotí ako nesprávny v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 44 ods. 7 Exekučného poriadku, resp. od 01.12.2006 s ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Poukazuje na skutočnosť, že sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si tak uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčísluje nasledovne: A) Pokiaľ ide o majetkovú škodu, táto predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutia o ňom, pričom v tomto období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- eur (v súvislosti s týmto navrhovateľ poukázal na to, že k podaniu návrhu na zmenu súdneho exekútora pristúpil po strate dôvery k exekútorovi, a to najmä pre jeho neefektívne a neúčinné postupy, ktoré nesmerovali k riadnej a včasnej ochrane jeho oprávnených záujmov, pričom mal podozrenie vzniku škody na jeho strane a keďže exekučný súd ostal aj po podaní návrhu na zmenu súdneho exekútora nečinný, musel obdobie nečinnosti prekryvať navrhovateľ svojou aktivitou cielenou na udržanie bonity pohľadávky a jej zabezpečenia usmerňovaním exekútora a ďalších účastných orgánov, čo predpokladalo aktívnu systémovú správu pohľadávky) a na spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur. Celkovo tak vynaložil vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom, a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu 175,- eur. Táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú dobu. B) Pokiaľ ide o uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, navrhovateľ tento uplatnený nárok odôvodnil tým, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl.48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl.6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa jeho názoru dôsledkom jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu jeho majetkových práv. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že nastanú účinky predpokladané ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a správnym postupom exekučného súdu dôjde k zámene súdneho exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje sa satisfakcia vo výške 20.000,- Sk, to je cca 663,88 Eur. Navrhovateľ si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práva, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym postupom exekučného súdu) sumu 497,88 Eur. Navrhovateľ uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55,32 Eur za každý mesiac omeškania činnosti exekučného súdu a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu, teda 663,88 Eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55 Eur za mesiac.. Napokon navrhovateľ uviedol, že postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Odporca však do podania návrhu na žiadosť pozitívne nereagoval.

Odporca sa k návrhu vyjadril podaním doručeným súdu dňa 13.1.2014, v ktorom žiadal návrh navrhovateľa v plnom rozsahu zamietnuť a súčasne si uplatnil právo na náhradu trov konania. Vo

všeobecnosti odporca namietal, že ide o predčasne uplatnený nárok, keď prvá žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola doručená Ministerstvu spravodlivosti SR až dňa 23.04.2012 a už dňa 27.09.2012 boli podané návrhy na súd. Navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal, a preto žiaden z uplatnených nárokov navrhovateľa uspokojený nebol. Ďalej odporca poukázal na podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody, ktoré zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a ktorými sú: 1. nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2. vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. Odporca ďalej, pokiaľ sa týka nesprávneho úradného postupu súdu, uviedol, že pri posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote odkazuje na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, pričom navrhovateľ doposiaľ dôkazy potrebné pre posúdenie tejto otázky, predpokladané týmto ustanovením, nepredložil. K otázke nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote odporca poukázal na to, že všeobecným predpokladom na zmenu súdneho exekútora je žiadosť oprávneného na zmenu súdneho exekútora spolu s uvedením súdneho exekútora, ktorý má nahradiť pôvodného exekútora. V praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho predloží túto žiadosť pôvodnému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov (keďže súčasne s rozhodnutím o zmene súdneho exekútora exekučný súd rozhodne v tomto uznesení aj o trovách doterajšieho exekučného konania tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie u pôvodného exekútora) a na zaslanie príslušného exekútorského spisu za účelom realizácie povinnosti vyplývajúcej exekučnému súdu z ust. § 44 ods. 9 Exekučného poriadku. Pripúšťa, že v niektorých jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu, najmä v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť; v takých prípadoch exekučný súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu navrhovateľa ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora a súčasne postúpil novému súdnemu exekútorovi exekučný spis pôvodného súdneho exekútora. Odhliadnuc od uvedeného, v prípadoch podozrenia, že exekučný súd nekonal o návrhoch navrhovateľa ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora, navrhovateľovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bezpochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa ust. § 3 ods. 7 v spojení s ust. § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch. Ak navrhovateľ tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa ust. § 415 Občianskeho zákonníka, keďže si nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na jeho majetku (keďže podľa tvrdenia navrhovateľa ku škode/nemajetkovej ujme malo dôjsť tým, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote). Okrem toho odporca poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR spis. zn. I. ÚS 16/2002, ktorá konštatuje, že „Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (porovnaj napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00).“ Vzhľadom na povahu úkonu (rozhodnutie o zmene súdneho exekútora), zákonom ustanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť navrhovateľa i nevyhnutnosť vykonať pred, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony (výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, vyjadrenie pôvodného exekútora a vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu a jeho zaslanie novému exekútorovi a rozhodnutie o trovách pôvodného exekútora), nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote stanovenej zákonom považovať za zbytočné prieťahy, a teda za nesprávny úradný postup. Zároveň poukazuje na ust. § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že pôvodný

súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia uznesenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi. To znamená, že v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody, pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie, s ohľadom na zachovanie kontinuity konania. K existencii zbytočných prietahov v konaní exekučného súdu odporca uviedol, že navrhovateľ si nesplnil ani povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania a teda odporca nepovažuje existenciu prietahov v konaní za preukázanú. Súčasne odporca uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ na viacerých miestach svojich žalobných návrhov namieta prietahy v konaní a z týchto tvrdených prietahov odvodzuje svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy ako aj materiálnej škody, odporca aj vo vzťahu k otázke existencie zbytočných prietahov v konaní odkazuje na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní. Považuje tak za potrebné podotknúť, že podľa jeho názoru efektivnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prietahy podľa § 62 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. K záveru o tom, že konštatovať existenciu prietahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR (t.j. nie civilný súd v konaní o náhrade škody), dospel už napr. aj Krajský súd v Nitre (spis. zn. 9Co 285/2011). Odporca taktiež v súvislosti s uplatnenou náhradou škody navrhovateľom „nesprávnym úradným postupom“ vo všeobecnosti vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.04.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Pokiaľ ide o samotnú navrhovateľom uplatnenú materiálnu škodu, odporca poukázal na tvrdenia navrhovateľa, že si vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca, a to bez ohľadu na dĺžku trvania prietahov. Taktiež uvádza, že ho škoda zaťažila výlučne v období medzi doručením žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavanie a správu informačného systému a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku, mal tak odporca za to, že navrhovateľ doposiaľ neunesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk a zároveň, že navrhovateľom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech, a teda logicky nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Navrhovateľ by v tomto konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbreňuje množstvo podaných návrhov, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými exemplárne navrhovateľ nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. Odporca mal súčasne za to, že navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas domnelých prietahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikala/vznikla žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prietahy a jej uplatnenie považuje žalovaná za účelové. Navrhovateľ uvádza ako ďalšiu položku majetkovej škody udržiavanie systému. Tu ide taktiež o činnosť, ktorú musí navrhovateľ vykonávať na každodennej báze, najmä pri poskytovaní úverov v takom rozsahu, ako ich poskytuje, aby sa naplnil účel fungovania spoločnosti daného druhu. Spoločnosť, ktorá sa špecializuje na poskytnutie a vymáhanie úverov musí mať informačný systém. Požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti, je nesprávne a znovu účelové. V súvislosti s uvedeným, ako aj s paušálnou sumou na administratívne spracovanie urgencií exekučnému súdu a publikačné výdaje, je viac ako zrejmé, že si navrhovateľ uplatňuje neprimerané čiastky (najmä s ohľadom, na skutočnosť, že väčšina uvádzaných zaslaných žiadostí o poskytnutie informácií sa mohla hospodárnejšie vykonať aj elektronicky). Z tohto dôvodu odporca má znovu za to, že uplatňovanie nároku na majetkovú škodu je nepodložené a uplatňovať si 175,- eur paušálne za každého dlžníka je nielenže nadhodnotené, ale aj nepreukázané. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami, skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v

opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslovaniu škody zo strany žalobcu (ako tomu je aj v tomto prípade) a preskúmanie predmetného nároku je znemožnené. Na základe všetkých uvedených skutočností bol odporca toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať navrhovateľovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. V majetkovoprávných vzťahoch fyzických a právnických osôb štát nemôže byť univerzálnym ani singulárnym sukcesorom preberajúcim zodpovednosť za vzájomné záväzky týchto osôb, pokiaľ je možné uspokojenie týchto záväzkov dosiahnuť iným spôsobom. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odporca poukázal na znenie ust. § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. V prvom rade poukazuje na viacero nálezov Ústavného súdu SR, v zmysle ktorých je potrebné uviesť, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 663,88 eur, ktorý musí byť priznaná za každý rok prieťahov, je nesprávna úvaha. Navyše je potrebné vychádzať aj z významu sporu pre navrhovateľa, pričom v tomto prípade ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. V druhom rade, je potrebné poznamenať, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Navrhovateľ uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Taktiež navrhovateľ nespresnil, v čom a ako situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Navrhovateľ zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobných návrhov nevyplýva a z toho dôvodu odporca nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Súčasne odporca namieta aspekt dobrých mravov s prihliadnutím na poškodenú osobu s poukazom na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odporca akcentuje na potrebu zohľadnenia tohto ustanovenia, ako aj ust. § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. pri formovaní záveru o potrebe priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. o výške takejto náhrady. Po aplikácii uvedených ustanovení a percepcii skutkových okolností, na ktoré poukazuje, podľa neho nemožno dospieť k záveru o potrebe priznať navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo navrhovateľa v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť navrhovateľa na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré navrhovateľ inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. V tejto súvislosti odporca upozorňuje na list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010) J 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami navrhovateľa dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (Vec C-76/10). Odporca tak konštatoval, že navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Nie je možné opomenúť, že v takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie navrhovateľa, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade navrhovateľa automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu navrhovateľa na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a pod., s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa považuje odporca za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si navrhovateľ uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala navrhovateľovi vzniknúť práve pri jeho spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite.

Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce. Uvedené vylučuje možnosť priznania prípadného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. Napokon odporca namietal, že podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že navrhovateľovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z. (v znení do 31.12.2012) ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

V priebehu konania na výzvu súdu navrhovateľovi, aby predložil žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s príslušným orgánom spolu so správou o výsledku predbežného prerokovania, navrhovateľ v odpovedi na výzvu súdu uviedol, že nedisponuje rovnopisom návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podaným odporcovi, ktorý by navyše obsahoval vyznačený dátum podania. Navrhovateľ podal originál návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody odporcovi osobne do podateľne, pričom odporca potvrdil prijatie individuálneho návrhu spolu s prijatím iných individuálnych návrhov označením ich súpisu prezenčnou pečiatkou. Navrhovateľ nevyhotovil printový rovnopis návrhu z dôvodu hospodárnosti, aby nedošlo v spojení s nesprávnym úradným postupom štátu k navýšeniu materiálnej škody na jeho strane. Zároveň však súdu oznámil, že súdu bola predložená príloha potvrdenie Ministerstva spravodlivosti SR o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v iných obdobných žalobách. Jednotlivé žaloby, ktoré boli podané na Okresnom súde Žilina následne odkazujú na tieto konania.

Súd zo spisu tunajšieho spisu 18C/249/2012 zabezpečil odpoveď z Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky na výzvu súdu - oznámenie ohľadom predbežného prerokovania nároku, v ktorej Ministerstvo spravodlivosti uvádza, že Ministerstvu spravodlivosti SR bolo v rozmedzí od 23.04.2012 do 25.09.2012 doručených viac ako 43000 žiadostí navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. MS SR nevedelo osobitný spis pre každú podanú žiadosť, ale nakoľko tieto žiadosti boli doručené so sprievodnými listami v dňoch 23.04.2012, 27.04.2012, 30.04.2012, 25.05.2012, 30.05.2012, 25.09.2012 (k dátumu 25.09.2012 boli MS SR doručené dva sprievodné listy so žiadosťami) riešilo osobitne jednotným postupom objem žiadostí doručených spoločne k tomu istému dňu. Na základe tohto kritéria bolo vytvorených 8 spisov, predmetom ktorých boli žiadosti uvedené v ôsmich sprievodných listoch, ktoré boli MS SR doručené vyššie uvedeným dňom. V prílohe MS SR zaslal tabuľku ním vytvorenú pre jeho interné potreby, ktorá obsahuje zoznam žiadostí doručených odporcovi, v ktorých si žiadateľ odvodzuje svoj nárok na náhradu škody od pochybenia Okresného súdu Žilina. Z pripojenej tabuľky pod č. 1672 je uvedený: T.Z. Y. I., majetková škoda 175 Eur, nemajetková ujma 672,88 Eur, spolu 847,88 Eur.

Na základe vyššie uvedeného mal súd za preukázané, že navrhovateľ si za účinnosti Zákona č. 514/2003 Z.z. (do 31.12.2012) uplatnil nárok na predbežné prerokovanie podľa § 4 ods. 1 písm. a/, kedy oprávneným za štát konať je Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní, žiadosť navrhovateľa bola odporcovi doručená, zároveň odporcom nevybavená v zákonnej lehote, pričom aj keď nie je zrejmé, kedy presne bola žiadosť doručená odporcovi, súd má za to, že vzhľadom na označenia obdobia doručovania žiadostí (posledné doručenie dňa 25.09.2012) a vzhľadom na dátum rozhodovania na súd, zákonom stanovená lehota na vybavenie žiadosti nepochybne uplynula,

a to bez ohľadu na to, či bola poskytnutá súčinnosť navrhovateľa alebo nie, a bez ohľadu na skúmanie, či bola potrebná a nevyhnutná súčinnosť požadovaná odporcom. Je totiž nepochybné, že nárok na náhradu škody alebo jeho časť nebol uspokojený do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, pričom navrhovateľ sa domáhal na súde tohto nároku z totožného titulu. Teda podmienka pre súdne konanie bola splnená.

Navrhovateľ súdu dňa 13.6.2014 oznámil, že na tunajšom súde založil, a to s poukazom na zásadu hospodárnosti konania, len v konaní č.k. 27C/265/2012 jediný originál znaleckého posudku č. 1/2014, ktorý dňa 17.01.2014 vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave vo veci stanovenia majetkovej škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., ktorá majetková škoda je predmetom tohto súdneho konania a týmto odkazuje na tento originál znaleckého posudku ako na skutočnosť súdu známu z jeho činnosti. Navrhovateľ uviedol, že predmetný znalecký posudok považuje za dôležitý dôkaz o skutočnostiach tvrdených v jednotlivých žalobách, a to dôkaz preukazujúci minimálnu výšku spôsobenej škody. Podľa jeho názoru sú spoľahlivo identifikované: udalosť vyvolávajúca škodu, mechanizmus vzniku škody, zodpovedný subjekt, ako aj príčinná súvislosť, preto ostávalo len ustáliť výšku škody, čo sa nespochybniteľne stalo metódami a postupmi, ktoré zvolila a vykonala zásadná autorita - znalecký ústav, a to prostredníctvom činnosti skupiny profesionálnych odborníkov. Navrhovateľ preto žiada, aby súd vnímal znalecký posudok ako zásadný dôkaz o podstate a výške škody a aby z jeho obsahu vychádzal pri meritórnom rozhodovaní.

Súd vo veci vytyčil pojednávanie na 24.11.2014. Na vytyčené pojednávanie sa právny zástupca navrhovateľa a odporca nedostavili. Doručenie predvolania na pojednávanie mali riadne vykázané, obidvaja dňom 12.11.2014. Právny zástupca navrhovateľa e-mailovým podaním zo dňa 18.11.2014 požiadal súd o poskytnutie informácie - identifikáciu žaloby o uvedenie tzv. jeho značky, ktorá je uvedená na prvej strane v ľavom dolnom rohu, bez ktorej uvedenia nie je možné určiť akej veci sa nariadené pojednávanie týka. Žiadaná značka navrhovateľa bola právnenému zástupcovi navrhovateľa zo strany súdu oznámená e-mailovým podaním zo dňa 19.11.2014 (č.l. 100).

Navrhovateľ e-mailovým podaním zo dňa 20.11.2014 podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Poukazoval na to, že už v podanom návrhu na začatie konania označil skutočnosti, pre ktoré má byť vylúčený sudca poverený systémom súdneho menežmentu prejednaním a rozhodnutím veci. Navrhovateľom označené skutočnosti sú takého charakteru, že predpokladajú vylúčenie všetkých sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania vo veci. Navrhovateľovi bolo doručené uznesenie krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Žilina nie sú z prejednávania veci vylúčení, avšak s týmto rozhodnutím navrhovateľ zásadne nesúhlasí. Tvrdí, že sú objektívne dané dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Žilina. Rozhodnutie krajského súdu hodnotí ako nesprávne zakladajúce zásah do jeho základných práv. Z dôvodu dosiahnutia ochrany práv navrhovateľa podal navrhovateľ sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorú zároveň v prílohe predložil. Z dôvodu, že doposiaľ nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na prejednanie a rozhodnutie nestrannému súdu navrhol, aby súd zrušil nariadené pojednávanie až do konečného ústavne konformného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu a v prejednávaní veci nepokračoval. Vzhľadom na podanú sťažnosť na ústavný súd v konaní, o ktorej sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a zároveň ide o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, sú dané dôvody na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. navrhol, aby súd predmetné konanie prerušil a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyvylúčenia sudcu povereného prejednaním veci.

Odporca svoju neúčast' na pojednávaní písomne ospravedlnil e-mailovým podaním doručeným súdu dňa 21.11.2014. Zároveň zotrval na svojom písomnom vyjadrení, na ktoré v celom rozsahu odkázal. S poukazom na to, že navrhovateľ predložil na súde znalecký posudok, spolu so žiadosťou o jeho zaregistrovanie do denníka Spr, pričom súd jeho návrhu vyhovel zaslal vyjadrenie k predmetnému znaleckému posudku taktiež so žiadosťou o zaregistrovanie do spomínaného denníka. Keďže súd jeho návrhu nevyhovel zaslal ho e-mailom do predmetného konania, aby naň súd pri rozhodovaní o žalovanom nároku prihládol, znenia tohto vyjadrenia sa odporca v plnom rozsahu pridržia.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení závery znaleckého posudku č. 1/2014 namietal z dôvodu, že vypracovaný znalecký posudok bol vypracovaný na základe objednávky navrhovateľa a v danej veci znalca neustanovil súd a navyše posudok je výrazne jednostranný, pri vypracovaní znaleckého posudku sa vychádzalo zo skutočností, ktoré boli zistené z podkladov poskytnutých zadávateľom. Najpodstatnejším a najzávažnejším nedostatkom predmetného posudku je, že tento by mal byť vyčíslením škody spôsobenej v tisíckach exekučných konaní, pričom v uvedenom kontexte je nutné vziať v úvahu, že úradný postup exekučného súdu, ktorý je navrhovateľom namietaný, nie je v jednotlivých konaniach identický. Rozdielnosť možno vidieť či už v spôsobe, akým exekučný súd rozhodol, resp. nerozhodol, a takto má podľa názoru navrhovateľa urobiť ako i v lehotách, o ktoré mali byť zákonné lehoty stanovené pre rozhodovanie exekučného súdu o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, resp. o zmene súdneho exekútora prekročené, prípadne i v časovom horizonte, v akom sa navrhovateľ obrátil na príslušný súd s predmetným žalobným návrhom. Vypracovanie znaleckého posudku za účelom zistenia konkrétnej škody spôsobenej konkrétnym exekučným súdom, v konkrétnom exekučnom konaní mal žalobca pristúpiť jednotlivo t.j. pre každé exekučné konanie, v ktorom sa mal podľa jeho názoru exekučný súd dopustiť nesprávneho úradného postupu. Znalecký posudok je len prepočtom nepreukázaných a žalobcom tvrdých sumárnych údajov, výstupov navrhovateľa na počet žalôb, čo je neprípustné a nespôsobilé jednoznačne určiť, ktorý konkrétny nesprávny úradný postup spôsobil ktorú konkrétnu škodu; škoda je tak stále výlučne paušálnou bez dopadu na konkrétne jednotlivé uplatnené nároky. Pokiaľ ide o časť posudku, ktorá sa zaoberá výpočtom zvýšených mzdových nákladov, odporca spochybňuje skutočnosť, že k zvýšeniu počtu zamestnancov došlo výlučne z dôvodu namietaného postupu exekučného súdu, nakoľko uvedenú skutočnosť posudok žiadnym relevantným spôsobom nepreukazuje. Predložený posudok žiadnym spôsobom nepreukazuje, že k zvýšeniu počtu zamestnancov nedošlo napr. v dôsledku prirodzeného hospodárskeho rastu navrhovateľa ako takého a vo výpočtoch týkajúcich sa zvýšenia mzdových nákladov navrhovateľa sú zahrnutí i pracovníci pre trestné konanie a pracovníci pre styk s verejnosťou, čo zároveň vylučuje akúkoľvek súvislosť s namietaným pochybením exekučného súdu. K činnosti, v posudku označené ako „overovanie skutočností, či súd rozhodol o exekučnej veci“ by títo, resp. navrhovateľ pristúpil bez ohľadu na prípadnú existenciu namietaného postupu exekučného súdu. Taktiež agenda úhrady poplatkov je v predmetnej veci bezpredmetná, nakoľko žiadne iné poplatky, ako poplatky za návrh na vykonanie exekúcie, ktoré by navrhovateľ musel uhradiť bez ohľadu na existenciu namietaného postupu, neprichádzajú do úvahy. Odporca má za to, že vyššie prednesenou argumentáciou jednoznačne spochybňuje závery vyplývajúce z predmetného posudku, ako i jeho relevanciu a spôsobilosť akýmkoľvek spôsobom preukázať prípadne majetkovú škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s navrhovateľom namietaným postupom súdu v exekučnom konaní. Naďalej preto v celom rozsahu pridržiaval sa svojho písomného vyjadrenia k podanému návrhu a jeho staviska vo vzťahu k navrhovateľom uplatneným nárokom a žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť.

Súd podľa § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával aj v neprítomnosti navrhovateľa, jeho právneho zástupcu a odporcu.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníka zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené len z dôležitého dôvodu. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Súd dôvod na zrušenie pojednávania v dôsledku procesného návrhu navrhovateľa na prerušenie konania nepovažoval za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania. Podanie návrhu na prerušenie konania nie je spôsobilým dôvodom pre odročenie pojednávania, keď o takomto návrhu možno rozhodnúť priamo na pojednávaní a ak sa navrhovateľ a jeho právny zástupca na pojednávanie nedostavili a nepresvedčili sa tým, či súd vyhovie alebo nevyhovie jeho žiadosti o odročenie, musí znášať sám aj následky svojej neprítomnosti. Väčšina procesných oprávnení a povinností účastníka v občianskom súdnom konaní sa realizuje na pojednávaní. Svoje oprávnenia môže účastník realizovať za predpokladu, že sa pojednávania zúčastní. Tým, že sa navrhovateľ a jeho právny zástupca z vlastného rozhodnutia pojednávania nezúčastnili sami si zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam, právo na poučenie podľa § 118 ods. 2 O.s.p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Dôvod pre zrušenie pojednávania a prerušenie konania bol založený na tvrdení, že sú dané objektívne dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Žilina a že doposiaľ nebola táto skutočnosť vo

veci nestranného zákonného sudcu vyriešená ústavne konformným spôsobom a že navrhovateľ podal sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorú v prílohe predložil avšak bez preukázania, že ju na Ústavný súd SR podal a doručil.

V predmetnej veci posudzoval opodstatnenosť možnosti vzniku pochybnosti o nezáujatosti zákonného sudcu z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí podľa § 14 O.s.p. na základe oznámenia zákonnej sudkyne podľa § 15 ods.1 O.s.p., ku ktorému zároveň v zmysle ust. § 15 ods.2 O.s.p. zákonná sudkyňa pripojila aj vyjadrenia všetkých sudcov Okresného súdu Žilina, nadriadený Krajský súd v Žiline, ktorý uznesením č.k 10NcC 153/2013-22 zo dňa 28.2.2013 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Žilina Y. R. J. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 7C 243/2012. O tejto otázke teda nadriadený súd právoplatne rozhodol, pričom ide o otázku, ktorú sú súde v zmysle príslušných ustanovení O.s.p. oprávnené posudzovať. Prerušenie občianskeho súdneho konania je svojou povahou výnimočným rozhodnutím súdu, o ktorom súd rozhodne za splnenia zákonom predpokladaných podmienok aj bez návrhu účastníka, ak má za to, že na takýto postup existujú konkrétne dôvody, pričom prihliada k základným zásadám občianskeho súdneho konania - zásadu rýchlosti, hospodárnosti, efektívnosti a na druhej strane na práva účastníka na súdnu ochranu a na princíp právnej istoty. Súd dospel k záveru, že nie je daný dôvod na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods.1 písm. b) O.s.p., nakoľko otázka zákonného sudcu je vyriešená rozhodnutím krajského súdu, ktoré je rozhodnutím konečným, ktoré zákonná sudkyňa rešpektuje a teda rozhodnutie súdu vo veci samej nezávisí od žiadnej otázky, ktorú by súd nebol v tomto konaní oprávnený riešiť. Rozhodovanie o prerušení konania pre dôvody podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. je vedené v podstatnej miere zásadou občianskeho súdneho konania vyjadrenou v § 6 O.s.p., teda zásadou hospodárnosti konania. Súd k takémuto procesnému rozhodnutiu pristúpi zásadne vtedy, ak prebieha iné konanie (nielen súdne), v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie vo veci samej. Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva (arg. slovo „môže“), že prerušenie konania z tohto dôvodu nie je obligatórne, je fakultatívne, teda súd nie je povinný konanie prerušiť. Podľa záveru súdu nie je dôvod na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Predmetom konania o rozhodnutí o ústavnej sťažnosti (ktorú navrhovateľ ani nepreukázal, že na Ústavný súd SR podal) nie sú vecné otázky konkrétneho sporu, ale skúmanie či nedošlo v danom konaní a rozhodnutí súdu k porušeniu ústavou zaručených základných práv alebo slobôd účastníka. Preto pokiaľ aj ústavná sťažnosť bola zo strany navrhovateľa podaná, začatie konania pred ústavným súdom v tomto prípade nepredstavuje konanie, v ktorom sa riešia konkrétne vecné otázky, ktoré má na mysli ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.. Na základe uvedených dôvodov súd návrh na prerušenie konania zamietol.

Súd na základe vykonaného dokazovania a to oboznámením sa s pripojeným spisom sp.zn. 20 Er 1201/2006, nakoľko účastníci iné dôkazy neoznačili ani nenavrhli vykonať, zistil nasledovný skutkový stav:

Dňa 21.4.2006 doručil súdny exekútor T. T.B. W. Okresnému súdu Žilina pod spis. zn. exekútora EX 166/06 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému Y. T. na základe návrhu navrhovateľa na vykonanie exekúcie, a to na základe exekučného titulu - notárskej zápisnice č. N7058/2005, NZ68173/2005 zo dňa 26.1.2006 vydaného notárom JUDr. C. Ď..

Z obsahu notárskej zápisnice č. č. N7058/2005, NZ68173/2005 zo dňa 26.1.2006 spísanej JUDr. Y. C. Ď., notárom vyplýva, že sa k nemu dostavil Mgr. Tomáš Kušnir, konajúci na základe plnej moci, ktorá je v zmluve o úvere, ktorá je prílohou notárskej zápisnice v mene povinnej osoby - Y. T. - ktorá uzavrela s navrhovateľom ako oprávnenou osobou dňa 11.6.2005 zmluvu o úvere č. 5700143, na základe ktorej bol oprávnenou osobou poskytnutý povinnej osobe úver vo výške 14.000,- Sk, pričom povinná osoba súčasne splnomocnila v úverovej zmluve Mgr. Tomáša Kušnira na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j. aby v jej mene uznal jej záväzok z uvedeného úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre súdny výkon rozhodnutia podľa ust. § 274 písm. e) O.s.p., resp. pre exekúciu podľa ust. § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, na celý jej majetok do výšky vzniknutej pohľadávky, resp. jej zostatku v prípade čiastočného splatenia dlhu a jej príslušenstva, pričom Mgr. Tomáš Kušnir tak v mene povinnej osoby vyhlásil, že uznáva dlh voči oprávnenej osobe v celkovej výške 29.433,- Sk, z čoho úver a poplatok predstavujú sumu 25.200,- Sk, pričom táto suma sa bude úročiť úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne od 20.8.2005 do zaplatenia, pričom celý uvedený dlh pozostáva z istiny nesplateného úveru, poplatku z úveru, trov právneho zastúpenia a trov za spísanie

notárskej zápisnice. Súčasne Mgr. Tomáš Kušník za povinnú osobu vyhlásil, že uvedený dlh splatí v lehote do 25.1.2006 k rukám oprávnenej osoby a v prípade neuhradenia dlhu v uvedenej lehote k rukám oprávnenej osoby súhlasí s exekúciou spôsobom ustanoveným v ust. § 63 Exekučného poriadku, alebo so súdnym výkonom rozhodnutia podľa ust. § 258 O.s.p. s tým, aby táto notárska zápisnica bola použitá ako exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, alebo podľa ust. § 274 písm. e) O.s.p.

Okresný súd Žilina ako súd exekučný dňa 28.6.2006 vydal poverenie súdnemu exekútorovi MR.. T. W. na vykonanie exekúcie pod č. 5511015476.

Navrhovateľ ako oprávnený podaním zo dňa 16.09.2010 urobeným prostredníctvom elektronických prostriedkov požiadal exekučný súd o zmenu súdneho exekútora Mgr. T. W. a poveril vykonaním exekúcie JUDr. G. W., súdneho exekútora. Z listín nachádzajúcich sa v spise Okresného súdu Žilina spis. zn. 20Er/1201/2006 však nevyplýva, kedy toto podanie navrhovateľa bolo exekučnému súdu doručené. Možno len vychádzať z toho, že toto podanie bolo exekučnému súdu doručené v období od 16.09.2010 (deň datovania návrhu na zmenu súdneho exekútora) do 27.09.2010 (deň, kedy bol návrh na zmenu súdneho exekútora podľa úradného záznamu v spise predložený referentovi).

Okresný súd Žilina ako súd exekučný uznesením č. k. 20Er/1201/2006-13 zo dňa 8.7. 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.10.2011, návrhu navrhovateľa ako oprávneného na zmenu exekútora vyhovel, vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa W..

Uznesením č. k. 20Er/1201/2006-40 zo dňa 22.10.2014 exekučný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil, s poukázaním na ust. § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a to s odkazom na ust. § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku z dôvodu, že predmetný exekučný titul - notársku zápisnicu považoval za nulitný právny akt (paakt), ktorý nie je spôsobilým exekučným titulom, na podklade ktorého by bolo možné ďalej danú exekúciu viesť, keď konkrétne uviedol dôvody, ktoré ho k takémuto záveru viedli. Predmetné uznesenie doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť.

Súdu je z vlastnej činnosti známe, že originál hore uvedeného znaleckého posudku číslo 1/2014 je uložený na súde pod číslom 1SprV/563/14. Predmetom znaleckého posudku je posúdenie činnosti a ich ekonomickej náročnosti spojených s vymáhaním pohľadávok spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a znalecký ústav objasňoval zvýšené náklady na mzdové náklady, tlač, náklady na úpravu informačného systému a náklady na telekomunikačné služby a poštovné; pritom vychádzal z podaní od 2.7.2009 do 25.5.2011 pri neskoro vydaných alebo nevydaných povereniach a z podaní od 18.2.2009 do 15.3.2012 pri neskoro rozhodnutých alebo nerozhodnutých návrhoch na zmenu súdneho exekútora, vyplatených miezd a benefitov pre zamestnancov, z priemerného stavu zamestnancov, nákladov na zriadenie pracovného miesta, nákladmi na poštovné, nákladov na telekomunikačné služby a nákladov na tlač, úpravu informačného systému pri zlúčení spoločnosti POHOTOVOSTĚ s.r.o. s LUKA & BREMER, spol. s r.o. a LBG, s.r.o.. V závere znaleckého posudku na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov (2.3.1.), nákladov na poštovné (2.3.2.), telekomunikačné služby (2.3.3.), tlač a úpravu informačného systému (2.3.4., 2.3.5.) znalec realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej spoločnosti, pričom túto diferencoval podľa jednotlivých typov žalôb a to žaloby NZP a NP spolu suma na jednu žalobu 30,76 Eur a žaloby ZE spolu suma na jednu žalobu 31,68 Eur.

Podľa § 1 písm. a) Zákona č. 514/2003 Z.z. tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa § 3 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnom úradným postupom

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote,

nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 215/2007 Z. z. účinnom od 01.09.2007, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. (§ 35b ods. 10 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení zákona č. 215/2007 Z.z.).

Podľa ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 517/2008 z. z. účinnom od 01.01.2009, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení zákona č. 508/2010 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2013), zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Podľa ust. § 44 ods. 8 EP v znení zákona č. 585/2006 Z. z. účinného od 1.12.2006, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa ust. § 44 ods. 9 EP v znení zákona č. 585/2006 Z. z. účinného od 1.12.2006, súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 7 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Súd v konaní postupoval podľa § 132 O.s.p., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

V danom prípade, so zreteľom na to, ako a čím navrhovateľ vymedzil skutkový rámec, z ktorého vyvodzoval svoj nárok na náhradu škody a zaplatenie žalovanej sumy je zrejmé, že pre uplatnenie nároku v súdnom konaní považoval za rozhodujúci postup exekučného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní od doručenia návrhu, k rozhodnutiu o návrhu došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty (omeškanie viac ako 295 dní), keď súd konal nesústredene a so zbytočnými prietahmi.

Pokiaľ sa týka námietky odporcu, že procesný súd nie je v zmysle cit. ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. účinného od 01.01.2013 oprávnený konštatovať nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci v prietahoch v konaní, resp. nevydaní rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote, súd má za to, že je nepochybné, že v danom prípade navrhovateľ poukazuje na nesprávny úradný postup a na vznik škody, ktorej náhradu si uplatnil, všetko pred účinnosťou novely zákona č. 514/2003 Z. z. vykonanej zákonom č. 412/2012 Z. z. Je neprípustné, aby sa nároky na náhradu škody, ku ktorých vzniku malo dôjsť v čase do 31.12.2012, posudzovali podľa právnej úpravy účinnej až následne od 01.01.2013 (porušenie princípu zákazu retroaktivity, čl. 1 ods. 1 Ústavy SR). S poukazom na to, súd považoval túto námietku odporcu za nedôvodnú.

Súd na základe navrhovateľom uvedeného skutkového vymedzenia návrhu základ nároku navrhovateľa na náhradu škody posudzoval podľa ust. § 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. d) Zákona č. 514/2003 Z.z. Predpokladom vzniku tejto zodpovednosti štátu za škodu je predovšetkým existencia nesprávneho úradného postupu, ďalej existencie škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť.

Platná právna úprava nepodáva všeobecnú definíciu čo sa rozumie pod nesprávnym úradným postupom, avšak všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí, nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Nesprávny úradný postup je vymedzený v ustanovení § 9 ods. 1 veta druhá a podľa konkrétnych okolností bolo potrebné v danej veci správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup smeruje.

Z vykonaného dokazovania mal súd zistené, že o návrhu navrhovateľa ako oprávneného zo dňa 16.9.2010 na zmenu súdneho exekútora, doručeného súdu v období od 16.9.2010 do 27.9.2010, bolo rozhodnuté dňa 8.7.2011 tak, že exekučný súd vyhovel návrhu na zmenu súdneho exekútora a poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. G. W. . Je nepochybné, že k rozhodnutiu o návrhu navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora, zo strany exekučného súdu, došlo po zákonom stanovenej lehote s omeškaním minimálne cca 10 mesiacov po doručení návrhu navrhovateľa zo dňa 16.9.2010 exekučnému súdu, teda exekučný súd sa dopustil nesprávneho úradného postupu.

Súd sa tak v ďalšom zaoberal naplnením ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom- existenciou škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinnou súvislosťou medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

V tejto súvislosti súd poukazuje, že občianskoprávne konanie je ovládané zásadou prejednávajúcu, ktorú je treba chápať tak, že tvrdiť rozhodné skutočnosti a navrhovať o nich dôkazy je zásadne vecou účastníkov konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Nesplnenie tejto povinnosti je pravidelne sankcionované rozhodnutím, ktoré vyznieva nepriaznivo pre účastníka, ktorý tzv. dôkazné bremeno neunesol. Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka konania v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu prívodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p., podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje toho účastníka, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno a ktorý sa dostal do dôkaznej núdze (neponúkol alebo nevedel ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti). Neobjasnené skutkové okolnosti sa považujú za nedokázané, resp. za vyvrátené. Dôkazné bremeno v danom prípade bolo na navrhovateľovi ktorý bol povinný preukázať okrem existencie nesprávneho úradného postupu, ďalej existenciu škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Súdom nemohol vychádzať v konkrétnom prípade z navrhovateľom tvrdných celkových nákladov na správu jeho pohľadávok prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, na udržiavanie a správu informačného systému, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde, ktoré v kontexte prejednávanej veci navrhovateľ vyjadril v paušalizovanej sume, ktorá mala pripadať

na ten ktorý konkrétny prípad, a to z dôvodu osobitosti každého jednotlivého prípadu. Navrhovateľ v konaní napokon ani nekonkretizoval, ktoré s uvedených nákladov v súvislosti s prejednáváním konkrétnym prípadom vynaložil. Navyše navrhovateľ vôbec ani akýmkoľvek spôsobom nepreukázal vznik ním tvrdených celkových nákladov, resp. v konaní neoznačil jediný dôkaz, z ktorého by vznik akýchkoľvek ním tvrdených nákladov vyplýval. Pre prípadný záver súdu o vzniku takýchto nákladov nie je postačujúce, ak existuje možnosť vzniku takýchto nákladov, pretože tento vznik musí byť navrhovateľom bezpochybne preukázaný. Pokiaľ ide o argumentáciu navrhovateľa vo vzťahu k majetkovej škode súd poznamenáva, že navrhovateľom predložený znalecký posudok vychádza z tzv. zvýšených nákladov, pričom majetková ujma je vypočítaná všeobecne, bez toho, aby sa pri uvedenom výpočte vychádzalo zo špecifik každej jednotlivéj veci. V posudku vychádzal ústav jednak len z údajov poskytnutých navrhovateľom uvedených v účtovníctve (účtovných nákladov) bez akéhokoľvek auditu, porovnania aj základnej činnosti v poskytnutých úveroch, nie len v podaných návrhoch na vykonanie exekúcie, správu úverov, nie len správu úverov predložených na exekučné konanie, vychádzal z prezumpcie nesprávneho úradného postupu bez náležitej opory v zákone, nerozlišoval jednotlivé konania, konkrétny čas v konaní a pod.. Predložený posudok môže slúžiť možno pre štatistické ukazovatele ale nemôže v každom prípade preukazovať konkrétnu škodu v tom ktorom konaní. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa, ktorý je podnikateľský subjekt a náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Vyúčtovanie nákladov z titulu správy pohľadávok prostredníctvom svojich zamestnancov, ktorí samozrejme dostávajú mzdu, ako aj náklady za spracovanie urgencií súdom, kontrolu stavu konania na exekučnom súde a za udržiavanie a správu informačného systému, ktoré vyčíslil paušalizovanou sumou bez riadneho preukázania výšky týchto nákladov priamo v tomto konaní, kedy si túto paušálne určenú sumu uplatňuje aj v iných konaniach o náhrade škody a v každom takom konaní si uplatňuje takúto paušalizovanú náhradu majetkovej škody. Bez individualizácie nákladov uplatnených navrhovateľom na konkrétnu žalovanú vec nárok navrhovateľa možno považovať len za náklad podnikateľa vo veci správy a vymáhania pohľadávok vôbec t.j. náklady podnikateľa súvisiace s podnikaním. V prípade, že v súvislosti s podnikateľskou činnosťou navrhovateľa vznikne škoda (napr. pri správe a vymáhaní pohľadávky), ktorú podľa tvrdenia navrhovateľa mal zaviniť odporca, je navrhovateľ povinný vznik škody a jej výšku v konaní preukázať. Súd tak musel v tomto prípade konštatovať, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno, ktoré ho v konaní podľa ust. § 120 ods. 1 O.s.p. zaťažovalo na preukázanie vzniku ním tvrdenej majetkovej škody.

Okrem už uvedeného súd považuje za potrebné poukázať ešte na to, že predmetné režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú nepochybne vynakladané v súvislosti s podnikateľskou činnosťou navrhovateľa, ktorou je v prevažnej miere, ako to sám navrhovateľ v návrhu konštatoval, poskytovanie krátkodobých úverov. Navrhovateľ tak tieto náklady vynakladá v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu svojej obchodnej činnosti, čo nemožno považovať za škodu mu vzniknutú. Z hľadiska priamej príčinnej súvislosti tak zo strany navrhovateľa nebolo v prejednanom prípade opätovne preukázané, že by navrhovateľ zamestnal akéhokoľvek zamestnanca, resp. že by prevádzkoval akýkoľvek informačný systém, práve z dôvodu dotknutého exekučného konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod spis. zn. 20Er 1201/2006, resp. jeho časti pripadajúcej na obdobie od 16.9.2010 do 8.7.2011 (t. j. navrhovateľom vytykaného obdobia nečinnosti exekučného súdu). Je možné naopak vychádzať z toho, že ak aj navrhovateľ v dotknutom období vôbec zamestnával akéhokoľvek zamestnanca, ako aj prevádzkoval akýkoľvek informačný systém, z dôvodu správy pohľadávok (čo však opätovne navrhovateľ nepreukázal), takéhoto zamestnanca by zamestnával, resp. by prevádzkoval takýto informačný systém, aj v prípade, že by exekučný súd v dotknutej veci rozhodol o zmene súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote.

Súd tak dospel k záveru, že pokiaľ ide o navrhovateľom uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody, navrhovateľ nepreukázal naplnenie ďalších dvoch predpokladov (vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu. Preto súd návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie sumy 175,- eur z titulu majetkovej škody zamietol.

Pokiaľ sa týka navrhovateľom tvrdenej nemajetkovej ujmy, ktorej náhradu si návrhom navrhovateľ uplatnil, súd v prvom rade poukazuje na znenie cit. ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2013 Z. z., podľa ktorého v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením

vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

V súvislosti s uvedeným súd poukazuje na to, že nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy a automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR). Sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné prieťahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prieťahy, neefektívny postup (rozhodnutia Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 16/2002 a I.ÚS 63/2000). Ak neexistuje príčinná súvislosť medzi postupom súdu a porušením základného práva alebo slobody, treba považovať takú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú. Samotná dĺžka konania sama o sebe ešte nemusí bez ďalšieho znamenať závažné porušenie práv sťažovateľa (rozhodnutia Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 476/2012, IV.ÚS 92/2004, III.ÚS 168/2005, II.ÚS 93/2003). Taktiež nie každé porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov má takú intenzitu, na základe ktorej by bolo možné automaticky pristúpiť k priznaniu odškodnenia vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch. Toto je aj explicitne vyjadrené v cit. ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. S prihliadnutím na vyššie uvedený výklad a ďalej uvedené skutkové okolnosti prípadu, súd dospel k záveru, že v danom prípade je postačujúce samotné konštatovanie porušenia práva navrhovateľa bez priznania nemajetkovej ujmy. Pri tomto závere súd vychádzal prihliadajúc na nasledovné skutkové okolnosti. Na úvod súd poukazuje na to, že implicitne z cit. ust. § 44 ods. 8 a 9 EP vyplýva povinnosť pôvodného súdneho exekútora riadne vykonávať úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora. Je nepochybné tak aj v danom prípade, že pôvodný súdny exekútor bol povinný tieto úkony vykonávať až do času rozhodnutia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora a o poverení nového súdneho exekútora JUDr. G. W. vykonaním exekúcie. Navrhovateľ nijakým spôsobom nepreukázal svoje skutkové tvrdenia, že na jeho strane mohli vzniknúť dôvodné obavy o právny a faktický osud pohľadávky nútene vymáhanej pôvodným súdnym exekútorom Mgr. T. W., t. j. že by tento vykonával jednotlivé úkony exekúcie subjektívne neefektívne alebo s omeškaním, resp., že by tento porušoval svoje povinnosti súdneho exekútora pri vykonávaní tejto konkrétnej exekúcie. Z uvedených dôvodov tak podľa názoru súdu nemohlo objektívne posudzované dôjsť u navrhovateľa k vzniku ním tvrdených následkov v podobe vnútorných zásahov do spoločnosti, ovplyvňovania podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenia jeho práv, straty legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, straty dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky, ktorými odôvodňoval vznik nemajetkovej ujmy. Súčasne súd nemohol nevziať do úvahy aj skutkové okolnosti na strane samotného navrhovateľa. Je všeobecne známou skutočnosťou (§ 121 O.s.p.), že navrhovateľ poskytoval v rozhodnom čase (a aj v súčasnosti naďalej poskytuje) spotrebiteľské úvery vo veľkom objeme v rádovo desiatkach tisíc prípadov (čo vyplýva aj zo skutočnosti, že navrhovateľ podal viac ako 43.000 obdobných návrhov ako v prejednávanej veci), pričom z tejto činnosti pri ním poskytovaných úverových podmienkach, dosahoval (dosahuje) aj napriek vyššej miere podnikateľského rizika nepochybné značný zisk. V danom prípade u navrhovateľa bez najmenších pochybností nešlo o súdne konanie, ktoré by malo pre neho existenčný význam (ako je to napr. v konaniach vo veciach osobného stavu, či pracovno-právnych). Preto určité, nie však z pohľadu času podľa názoru súdu osobitne významné, zbytočné prieťahy v jednotlivom dotknutom konaní exekučného súdu tak nemohli akýmkoľvek spôsobom vyvolať u navrhovateľa ním tvrdené následky.

Z vyššie uvedených dôvodov tak súd návrh aj v časti o zaplatenie sumy 497,88 eur z titulu nemajetkovej ujmy ako nedôvodný zamietol.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania zo strany odporcu, je potrebné poznamenať, že súd skúma premlčanie len u existujúceho nároku a v danom prípade nárok navrhovateľa na náhradu škody nebol preukázaný.

O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., o ktorých súd rozhoduje na návrh. Odporca ako úspešný účastník si právo na náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu trovy nevyplývajú, preto súd odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
 - b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
 - c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
 - d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
 - e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
 - f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady

súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).